

Η ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Βασιλεύς της Ρώμης προς την αρχιδούκισσαν Σοφίαν

Μου είπατε : «Είστε σιλδόδοξος. Δέν ξέρετε νά αγαπάτε». Συλλογίσθηκα πολλήν ώρα αὐτή τή φράσι. Ἐξέτασα μέ ἀυστηρότητα τή συνείδησί μου. Ὁχι, δέν εἶμαι φιλόδοξος. Σῶς ἀγαπῶ γιατί ὑπέρχατε καλή και γενναία ἀπό τήν πρώτη στιγμή. Εἶπατε στόν ἑαυτό σας : «Αὐτό τό δυστυχισμένο θῆμα εἶνε καταδικασμένο νά μή ἀπολαύσῃ καμμιά χαρά στή ζωή. Τοῦ ἀπαγορεύουν και τά ἀθώωτερα πράγματα και προσπαθοῦν νά πνίξουν μέσα στήν ψυχή του κάθε θέλημα και κάθε ζωτικότητα». Εἶπατε : «Θά τῷ ἐπιτρέψω νά μ' ἀγαπήσῃ και ἡ ἀγάπη αὐτή θά τόν παρηγορήσῃ ἀπό τής πίκρας τής ζωής».

Δέν ἐμάντευσα τή σκέψι σας ; Ἡ γλύκα μιᾶς ματιᾶς, αὐτή ἡ ματιὰ ποῦ συμβουλευέτι μέ χάδι, μία λέξις συμπαθείας, και ὅλη ἡ ἀρμονία τής ψυχῆς σας, αὐτά ὅλα μέ συνεκίνησαν. μέ ἐτάραξαν.. Βλέπετε ὅτι σῶς ἀγάπησα ἀπό εὐγνωμοσύνη. Ξέρω πολύ καλά τήν τραγική εἰρωνεία τής ζωῆς μου. Και πρέπει νά ἀνεβῶ ψηλῶ ἡ νά γκρεμισθῶ στήν ἀβυσσῶ. Θά παλέψω. Μου τό ἐπιβάλλει τό ὄνομα μου. Μειδιάτε ; Θά ἰδῆτε..

Φράντζ

Ο Ἰκπότης ντε Μπουφλέρ προς τήν Κόμησσαν ντε Σαμπρόν

.. Πότε θά σέ ξαναἰδῶ, ἀδελφή μου ; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονται σάν ξένοι. Ἐμένα ἔχω στήν ψυχή μου... Ἐσὺ εἶσαι ἡ οἰκογένειά μου... Πλήττω δικαίως νὰ ἡ ὄδες ποῦ περιοῦν χωρίς ἐμένα μοῦ φαίνονται ἀτέλειωτες. Ἦθελα νά γράψω και στόν φίλο μου Ἐδουάρδο, ἀλλά δέν ἔχω διάθεσι γιά τίποτε. Σέ σκέπτομαι δικαίως, γλυκεριά μου.

.. Αἰσθάνομαι τήν ἐπιθυμία νά σέ ἰδῶ ! Και μετῶ τής ὄρας ποῦ μέ χωρίζουν ἀπό σένα.

Ἄφησέ με νά πιστεύω πῶς εἶμαι καίτι στή ζωή σου. Ὅταν ζωγραφίζης, ὅταν διαβάζης, ὅταν μελετᾶς, ὅταν γράφης θέλω νά μέ σκέπτεσαι. Ἄκουσ ; Ἡ ἀληθινή ἀγάπη δέν ξεχνᾶ.

Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νά τά ἀφήσω ὅλα γιά σένα. Εἶμαι σκλάβος σου και ἀδελφός σου. Περιμένω διαταγᾶς.

Δικός σου
ντε Μπουφλέρ

Τοῦ ἰδίου προς τήν ἰδίαν

Γράψε μου τί γίνεται, ἀγαπημένο, καλῶ και γλυκῶ παιδί μου. Σκέψου πῶς σ' ἀγαπῶ ὅπως καμμιά γυναίκα δέν ἀγαπήθηκε Σκέψου πῶς δέν ἔχω καμμιά χαρά στόν κόσμο, ἀπό τότε ποῦ εἶμαι μακριά σου. Και σκέψου πρό παντός ὅτι θά ἦταν μεγάλη δυστυχία γιά μένα νά ὑποψιαστῶ πῶς μ' ἀγαπᾶς λιγώτερο...

Μοῦ ἀναφέρεις τόν ἀριθμό τῶν ἐπιστολῶν ποῦ μοῦστείλες και θέλεις νά σοῦ ἔχω εὐγνωμοσύνη γι' αὐταίς. Ἐν τούτοις, ἀπό τότε ποῦ ἐπέστρεψες στοῦ καταραμένου αὐτοῦ Παρίσι, τά γράμματά σου ἔγιναν ψυχρότερα και ἀραιότερα. Τρία τωρινά γράμματά σου κάνουν ἕνα ἀπό τά παλιὰ, κακό παιδί...

Ἀγάπησέ με πόλι ὅπως πρώτα, καλή μου. Ἄφησε τήν καρδιά σου στά χέρια μου. Ἐγὼ ζῶ γιά σένα. Ζῶ μέ τή σκέψι σου.. Ὅλες ἡ ἀναμνήσεις ἔρχονται στό νοῦ μου και μέ παιδεύουν.. Τό μέλλον μου εἶναι συνδεδεμένο μέ τό δικό σου και πάντα θά εἶμαι πιστός στό λόγο μου. ... Ἄν ἦτερες ὅτι και μία γραμμὴ ἀπό τό γεράκι σου μέ κάνει εὐτυχισμένο, δέν θά ἀφίνας ποτέ τήν πέννα. Σ' ἀφίνω, ἀγάπη μου, μέ παρόμοιο και πίκρα σήμερα... Δέν ξέρω γιατί ἔχω στήν ψυχή μου ἕνα κακό ροαίσθημα. Μή μέ ξεχνᾶς.

Ἐπιστολή τοῦ Πρίγκηπος Μτέρνιχ προς τήν κόμησσαν Λωροθέαν ντε Διέβεν

...Εἶναι τό πρώτο γράμμα ποῦ σοῦ στέλνω εἰς τό Λονδίνο. Θά

σου. Μία βάρκα ἐρχόταν στό νησί νά πάρῃ νερό γιά τό καράβι. Οἱ ναῦτες ξαφνιάσθηκαν βλέποντες ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπο. Τόν παρουσίασαν στόν κυβερνήτη Γουόντ Ρότζερς, ἐπιφορτισμένο νά καταδιώκῃ τά ἰσπανικά καράβια, κι' ἀρχηγὸ ἀγγλικῆς μοίρας.

Ὅταν γύρισε στήν Ἀγγλία ὁ Σέλκις ἔμεινε μερικὸς μῆνες στό Λονδίνο. Σέ μία ταβέρνα κάποιος ναυτικῆς τόν παρουσίασε μιά μέρα στό Δανιὴλ ντε Φέε. Ὁ Φέε ἀκουσε τήν περιεργή ἱστορία του και ἐπὶ τῆ βᾶσι αὐτῆς ἔγραψε κατόπιν τῶν «Ροβινσώνα Κρούσο» ποῦ τόσο διαβάστηκε ἀπ' ὅλο τό κόσμο...

(Μετάφρασις)

(Ἀπό τό παρισινὸ «Ἀννάλ»)

σοῦ γράφω τακτικά και εἰς τό Παρίσι. Σέ σ' ἀπέλνω αὐτό ποῦ μοῦ ζητεῖς. Ξαναδιάβασα τῶ γράμματά σου και ἔκλωσα. Τί δύναμι ἐξασκεῖ στήν ψυχή μου ! Εἶμαι τρελλός μαζή σου. Κι' ἐν τούτοις ἦταν δύσκολο πάντα σέ μιά γυναίκα νά μέ κατακτήσῃ !

Ὅλα τῶ θυμοῦμαι. Ἡ συνάντησίς μας ἔγινε στής 20 Σεπτεμβρίου. Ἦρουν ἀδιάφορος. Ταξιδέψαμε μαζή. Ὅταν μοῦ μίλησες, εἶδα ἀμέσως πῶς ἦσουν καλή και ἀφελής Στής 27 μοῦ ἔκανες καλήν ἐντύπωσι. Εἶδα πῶς εἶγαν δίκχη ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἐξυμνοῦσαν σάν μιὰ ὑπέροχη γυναικα. Στής 28 σοῦ ἔκαμα τήν πρώτη μου ἐπίσκεψι. Ἦσουν τόσο ὁμορφῆ ἐκεῖνη τήν ἡμέρα ! Ἐπέρασα στά πόδια σου μιὰ δλόκληρη ὄρα.

Δέν θυμοῦμαι ποῦ μέρα ἦλθεσ στοῦ θεμερεῖό μου. Ὅπωςδῆποτε ἐκεῖνη τῆ βροσθιά σ' ἐφίλησα !.. Εἶναμε και οἱ δύο κυρετό. Ἐπειτα πέρασαν τέσσερης ἔβδομάδες σάν ἕνα ὄραῖο ὄνειρο..

Δωροθέε, σέ γνωρίζω καλά τώρα. Εἶσαι καλή, δυνατή και ἔχεις ἀνάγκη ἀπό ἕνα οἶσθημα ποῦ θά εἶναι ὁ σκοπός τής ζωῆς σου.

Ὁ ἄνδρας σου εἶναι εἰλικρινής και καλός ἀλλά δέν μπορεῖ πειθᾶ νά πληρώσῃ τό κενόν τής ψυχῆς σου. Εἶσαι δική μου και τό ξέρω. Εἶμαι βέβαιοι, και καμμιά ὑποψία δέν τσαράζει τήν ψυχή μου. Σοῦ τό ξαναλαγβάω : Εἶσαι δική μου ! Λοιπὸν μή τρεβάσι γιατί ὁ χωρισμός μας δέν θά διαρκέσῃ πολύ. Εἶμαι φίλος σου και θά κόνω τό πᾶν γιά νά νικήσω τά ἐμπόδια. Ὅταν πρόκειται γιά σένα γίνομαι δυνατός ! Γράψε μου κάθε μέρα, Δωροθέε. Γράψε μου, ἔστο και μί λέξι. Εἶμαι πολύ μελαγχολικός σήμερα. Κάθε μέρα θά μαθαίνης ἀπό μένα τί γίνεται μέσα στήν καρδιά μου. Θά σοῦ λέω τής πίκρας μου και τής χαρῆς μου. Θά ἰδῆς ὅτι δέν θ' ἀλλόξω και ὅτι τό αἶσθημά μου γιά σένα θά ἀπασχολῇ τής ὄρες μου κι' ὅλη τῆ ζωῆ μου.

Ὁ κόσμος νομίζει πῶς δὲν ξέρω ν' ἀγαπῶ ! Μιὰ ἄλλη φορὰ θά σοῦ εἰπῶ τήν ἰδέα μου γιά τόν κόσμο..

Ἡ ἀλληλογραφία μας θά εἶναι τακτική. Θά σοῦ ἐκμιστηρευθῶ μέ τῶ γράμματά μου ὅρα δέν σοῦ εἶπα τής τέσσερης βδομάδες ποῦ περάσαμε μαζή Ἐὰν μέ γνωρίσης ὅσο κανένας δέν μέ γνώρισε στό κόσμο.

Γιά μένα δέν ὑπάρχει παρὰ μιὰ εὐτυχία : Ἐσὺ ! Σ' ἀφίνω, φίλη μου. Ἡ μόνης εὐχάριστες στιγμές μου εἶναι ὅταν σοῦ γράφω.

Ἐνα φιλί στό στόμα σου !
Μέτερνιχ

Τοῦ Νοπιλίοιτος προς τήν Ἰσοφίαν

Ἦσουν πολύ ὄραῖα γθές τό βράδυ.. Και σέ ἐθαύμασα γιά τήν κολωσύνη σου. Μία γυναικα ὄραῖα και κακιά εἶνε ἀπογορευτική. Ὅταν ὄμως ἡ ὡμορφιά συνοδεύεται ἀπό γλύκα και κολωσύνη, τής γιόμαστε σλόβοι ! Ἰσοφίνα, δίν μου ἡμολόγησες ὅτι εἶμαι ἡ μόνη ἀγάπη σου ; Σέ ἐπείστενα και σέ πιστεύω.

Τῆς κυρίας Βέιν προς τόν Γκαίτε

Νά ἡ εὐτυχία μου. Ἐνα βλέμμα σου και ἕνα φιλί σου... Ποιά ἄλλη γυναίκα ἐγνώρισε, σάν ἐμένα τήν μεγάλη αὐτή ἡδονή ! Τώρα εἶμαι μακριά σου, και πάντα συλλογίζομαι αὐτή τήν ὄρα, τήν ἀξέγαστη αὐτή ὄρα... Τά μάτια μου γεμίζουν δάκρυα.. Ἐπειτα τῶ δάκρυα στεγνώνουν. Γιατί λέω : Μ' ἀγαπᾶ ! Ἄκουσε ἀγαπημένε μου. Εἶμαι μόνη, μακριά ἀπό τοῦς δικούς μου, ξένη πρὸς ὄλους. Ἡ μόνη μου εὐτυχία εἶσαι σὺ ! Παρηγόρησέ με ποῦ σ' ἔχασα και ἔλα πάλι κοντά μου. Ἐλα !

Ἐμμα

Τῆς ἰδίας προς τόν ἴδιον

Γιατί αὐτό τό γράμμα ! Σοῦ φαίνεται παρᾶξενο ἄν πάσχω ἀπό νοσταλγία ; Ἡ πιστή μου καρδιά πετάει σ' ἐμένα και τῶ ὄνειρα μου, οἱ πόθοι μου σέ τριγυρίζουν στή μοναξιά μου.. Ἡ σκέψι μου εἶναι γύρω σου, σέ δυναμώνει και σοῦ δίνει θάρρος γιά τήν πικρή ζωή.. Θά σέ ἰδῶ γρήγορα ἄραγε ; Πότε θά σιθανθῶ ὅτι εἶμαι ἕνα τέλειο πλάσμα ἐυλογημένο ἀπό τήν Φύσι ;

Ἐμμα

